Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/192/2018
Identifikačné číslo spisu:	5916201565
Dátum vydania rozhodnutia:	18.09.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:5916201565.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletú Y. G. S., narodenú XX. XX. XXXX, bývajúcu u matky, zastúpenú Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Ružomberok, dieťa rodičov matky Y. S., narodenej XX. XX. XXXX, bývajúcej v M., T. Š.. T.. R. X, zastúpenej JUDr. Zuzanou Baloghovou, advokátkou so sídlom v Ružomberku, Madačova 7 a otca R. M., narodeného XX. XX. XXXX, bývajúceho vo Š., K. Xb, XXXX H., zastúpeného Alušic s. r. o., so sídlom v Ružomberku, Madačova 1/A, IČO: 50 648 420, o návrhu otca na zníženie výživného na maloleté dieťa, vedenej Okresným súdom Ružomberok pod sp. zn. 2P/19/2016, o dovolaní otca maloletého dieťaťa proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 15. februára 2018 sp. zn. 9CoP/2/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.
Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Ružomberok (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 26. septembra 2017 sp. zn. 2P/19/2016 uložil otcovi maloletej povinnosť prispievať na jej výživu výživným v sume 450 eur mesačne vždy do pätnásteho dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky maloletej počnúc 8. marcom 2016. Týmto došlo k zmene rozsudku súdu prvej inštancie z 25. júla 2012 sp. zn. 8P/25/2010 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu z 30. mája 2013 sp. zn. 10CoP/54/2012. Zároveň rozhodol o trovách konania tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že na strane otca maloletej došlo k zmene pomerov oproti pomerom zisteným v konaní vedenom pod sp. zn. 8P/25/2010. Od 1. apríla 2015 je otec maloletej v plnom rozsahu na sociálnej podpore. Ku dňu 12. septembru 2017 otec maloletej poberal sociálne dávky spolu s manželkou vo výške 3.512,60 CHF. Z predmetnej sumy uhrádzajú priame platby vo výške 1.040,65 CHF. Podľa nájomnej zmluvy z 1. februára 2008 je otec maloletej nájomcom 2-izbového bytu, za ktorý uhrádza nájom 1.070 CHF. Podľa potvrdenia VK 20257602 z 12. 9. 2016 má otec maloletej dlh na elektrickej energii 497,81 eur, ktorú spláca v splátkach po 80 CHF, ako aj dlh na výživnom. Za poistenie domácnosti, č. zmluvy 18.842.817, platí otec maloletej 364,40 CHF ročne. Otec maloletej nevlastní na území Slovenskej republiky majetok a nevykonáva tu ani podnikateľskú činnosť. Z výpisov z jeho účtov nevyplynuli žiadne neprimerané výdavky. Zo zdravotného hľadiska otec maloletej trpí ťažkým syndrómom vyhorenosti

(depresiou) zapríčinenou dlhoročnou prácou a v súčasnosti nepracuje. Nepreukázal však, že vzhľadom na svoj zdravotný stav nemôže pracovať vôbec a to ani v psychicky menej náročnom povolaní. Ďalej súd prvej inštancie zistil, že otec maloletej sa žiadnym iným primeraným spôsobom nepodieľa na zabezpečení potrieb maloletej, ničím neprispieva ani nad rámec výživného (napr. vecný dar), s maloletou sa nestretáva. Maloletá bola v čase rozhodovania súdu prvej inštancie žiačkou druhého ročníka základnej školy. Zmenili sa teda aj jej potreby, keďže v čase posledného rozhodovania mala 1 rok. Výdavky na dieťa deklarované matkou ku dňu 25. septembra 2017 podľa názoru súdu nekorešpondovali s potrebami maloletého dieťa vo veku 8 rokov. Podľa tvrdenia matky len na stravu a výživové doplnky maloletá spotrebovala 430 eur mesačne, čo je podľa súdu prvej inštancie na vek dieťaťa značne neprimeraná suma i keď bolo v konaní preukázané, že maloletá trpí alergiami, má histamínovú intoleranciu, alergiu na laktózu. Tiež za neprimerané považoval mesačné náklady na kultúrne a športové vyžitie maloletej v sume 100 eur a náklady na oblečenie v sume 70 eur mesačne. Za neprimerané označil aj ďalšie výdavky za mobilný telefón v sume 150 eur pre dieťa vo veku 8 rokov, klavír v sume 1.119 eur. Prihliadol na matkou preukázaný zdravotný stav dieťaťa (lekárske správy), na záujem dieťaťa na zvyšovaní vzdelávania aj mimo školských vyučovacích hodín (angličtina, nemčina, klavír, spev) a tiež na jeho športové aktivity a stanovil výšku výživného na sumu 450 eur mesačne, pretože výživné pre dieťa slúži nielen na uspokojovanie všetkých jeho odôvodnených hmotných potrieb (jedlo, ošatenie, obuv), ale aj ďalších potrieb dôležitých pre výchovu a vývoj dieťaťa (vzdelávanie, príprava na povolanie, kultúrne, športové potreby, rekreačné potreby). Pri určovaní rozsahu výživného zohľadnil aj skutočnosť, že matka maloletej je dlhodobo nezamestnaná, ale nepredložila žiadny relevantný dôkaz o tom, že jej zdravotný stav nedovoľuje sa zamestnať, nepredložila žiadne dôkazy o tom, že sa prihlásila do nejakého výberového konania za účelom získania práce, predložila len potvrdenia pre úrad práce o tom, že sa informovala o možnostiach zamestnania. Aj keď matka zabezpečuje starostlivosť o dieťa aj inou formou nielen výživným nie je možné, aby celú vyživovaciu povinnosť prenášala na druhého rodiča, ktorý dieťa nemá v osobnej starostlivosti.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie podali rodičia maloletého dieťaťa odvolania, o ktorých rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) v záhlaví označeným rozsudkom tak, že ho potvrdil a rozhodol o trovách odvolacieho konania. Potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil jeho vecnou správnosťou stotožňujúc sa s odôvodnením odvolaniami napadnutého rozhodnutia. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie dodal, že zákon o rodine v § 78 ods. 1 umožňuje súdu zmeniť dohody a súdne rozhodnutia o výživnom v prípade, ak od poslednej úpravy výživného dôjde medzi účastníkmi k takej zmene pomerov, kedy pôvodne určené výživné už nemôže plniť zákonom predpokladaný účel. Súd rozhodujúci o zmene výživného síce už nie je oprávnený skúmať výšku pôvodne určeného výživného, ale je povinný porovnať pomery, ktoré tu existovali v čase predchádzajúceho rozhodnutia s pomermi, ktoré existujú v súčasnosti. Správne preto súd prvej inštancie skúmal, či od poslednej úpravy výživného došlo medzi účastníkmi k takej zmene pomerov, ktorá odôvodňuje zmenu rozhodnutia o výživnom pre maloletú. V tomto smere vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, z ktorého zistil, že rozsudkom súdu prvej inštancie z 25. júla 2012 sp. zn. 8P/25/2010 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu z 30. mája 2013 sp. zn. 10CoP/54/2012 bol otec maloletej zaviazaný platiť výživné v sume 1.300 eur. U maloletej došlo síce v dôsledku fyzického dospievania k zvýšeniu nákladov, ale u otca maloletej poklesli príjmy. Zo zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil správny právny záver, že zmeneným pomerom u účastníkov konania zodpovedá zníženie výživného na maloletú o takmer 2/3. Pokiaľ otec poukazoval na svoj zdravotný stav, odvolací súd uviedol, že tento žiadnym spôsobom nepreukázal, že mu zdravotný stav bránil (bráni) si nájsť akúkoľvek prácu. Ak teda aj poberá sociálnu dávku je na ňom, aby sa zamestnal a prispieval na maloletú.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal otec maloletej dovolanie. Dovolanie odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 431 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p. alebo Civilný sporový poriadok“) tvrdiac, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) C. s. p.]. Porušenie práva na spravodlivý proces videl v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolaciemu súdu vyčítal, že sa dostatočným spôsobom nevysporiadal s otázkami jeho príjmu a akceptácie ako započítateľného príjmu, jeho

zdravotného stavu a schopnosťou vykonávať iné povolanie vzhľadom na syndróm vyhorenia, s prekážkami na strane matky, ktoré jej bránia si hľadať prácu a s výškou výdavkov maloletej, ktoré sú neprimerané. Dovolanie odôvodnil aj nesprávnym právnym posúdením veci, pričom prípustnosť vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. (odklonom od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 83/2017), alternatívne z § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. Podľa otca maloletej rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci v otázke započítateľnosti sociálnej dávky otca maloletej ako príjmu pre výpočet výživného. Konajúce súdy podľa otca maloletej nesprávne považovali sociálnu dávku poskytnutú obcou za príjem otca a nevzali do úvahy, že túto dávku nemožno použiť na platbu výživného. Na základe uvedeného potom žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Úrad práce sociálnych vecí a rodiny Ružomberok vo vyjadrení k dovolaniu otca maloletej uviedol, že sa stotožňuje s rozsudkami konajúcich súdov. Zníženie výživného zodpovedá zmeneným pomerom na obidvoch stranách. Navrhol preto dovolanie otca zamietnuť.

5. Matka maloletej k dovolaniu otca maloletej uviedla, že podľa jej názoru nie je naplnený žiadny z otcom maloletej uplatnených dovolacích dôvodov. Žiadala dovolanie otca maloletej zamietnuť.

6. Konanie o starostlivosti súdu o maloletých je s účinnosťou od 1. júla 2016 upravené Civilným mimosporovým poriadkom (zákonom č. 161/2015 Z. z. - ďalej len „C. m. p.“ alebo „Civilný mimosporový poriadok“). Podľa § 2 ods. 1 C. m. p. platí, že na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Pretože Civilný mimosporový poriadok neustanovuje inak, Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal prípustnosť dovolania podľa príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku.

7. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote účastník konania, zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., zaoberal sa bez nariadenia pojednávania jeho prípustnosťou a dospel k záveru, že dovolanie otca je potrebné ako neprípustné odmietnuť. Dovolací súd na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) uvádza nasledovné:

8. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). Dovolanie treba preto považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (v tejto súv. por. napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

9. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. V preskúmavanej veci otec odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p. a § 421 ods. 1 písm. a), resp. písm. b) C. s. p.

10. Podľa § 420 písm. f) C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces je treba rozumieť taký nesprávny postup súdu, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca. Podstatou tohto práva je zabezpečiť fyzickým a právnickým osobám možnosť domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty, ktoré im právny poriadok priznáva. Nesprávnym procesným postupom sa rozumie iba faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu. V zmysle § 420 písm. f) C. s. p. je teda relevantný taký nesprávny procesný postup, ktorý vylučuje stranu sporu z realizácie jej procesných oprávnení a ktorý marí možnosť jej aktívnej účasti na konaní

(porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Pre procesnú stranu z práva na spravodlivý súdny proces nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu I. ÚS 50/04, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 252/04).

11. Pokiaľ otec maloletej namietal, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, najvyšší súd predovšetkým pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Treba zdôrazniť, že len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje žiadne dôvody alebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť a súčasne aj dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p.

12. Najvyšší súd po preskúmaní veci nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 C. s. p., ktorým by došlo k porušeniu práva otca maloletej na spravodlivý proces.

13. Dovolaním napádaný rozsudok totiž uvádza ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolaní rodičov maloletej a ich vyjadrení k odvolaniam, zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie a za týmto účelom aj doplnenie ďalších dôvodov. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v takomto prípade postačí, ak odvolací súd v rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a musí byť preto posudzované v kontexte s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým, ako už bolo uvedené, vytvára organickú jednotu. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj rozsudku súdu prvej inštancie, nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Konajúce súdy dali dostatočnú odpoveď na zmenené pomery na strane otca maloletého dieťaťa, uviedli z akého príjmu vychádzali, aké potreby maloletej považovali za zodpovedajúce jej veku a nákladom, prečo určili výživné sumou 450 eur, ktorú považovali za primeranú. Zaoberali sa aj zdravotným stavom otca maloletej a napokon pri určení rozsahu výživného zohľadnili aj to, že matka maloletej je povinná sa podieľať na výžive nielen osobnou starostlivosťou, ale aj finančne. Otec preto nedôvodne argumentoval, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnený; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv otca.

14. So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že zo strany otca nebol preukázaný nesprávny procesný postup súdu, ktorým by bol vylúčený z uskutočňovania jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. Dovolanie otca preto v tejto časti nie je prípustné.

15. Dovolací súd následne pristúpil k preskúmaniu dovolania otca, pokiaľ uplatnil ako dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

16. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 1 a ods. 2 C. s. p.).

17. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

18. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania, v ktorom sa namieta nesprávne právne posúdenie veci, musí byť splnená jednak podmienka vymedzenia tohto dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 432 C. s. p., a musia byť splnené aj predpoklady prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovenia § 421 C. s. p.

19. Právnym posúdením veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio juris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (qustio fakty), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávne právne posúdenie veci nemožno preto vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu. Ani sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo jednoduché spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p.

20. Otec právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu vymedzil tak, či dávku sociálnej štátnej podpory poskytovanú otcovi vo Š.D., (ne)možno považovať za príjem pre účely určenia výživného na maloleté dieťa.

21. Pokiaľ otec vyvodzuje prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. (odklonom od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 83/2017), toto jeho tvrdenie neobstojí, pretože označené rozhodnutie je pre danú vec nepoužiteľné, keďže najvyšší súd v ňom nerieši otcom nastolenú právnu otázku.

22. Neobstojí ani dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., keďže otcom nastolená právna otázka už bola najvyšším súdom riešená. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 88/2017 uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 65/2018 uviedol, „že pokiaľ má maloleté dieťa, ktoré nežije v spoločnej domácnosti s jedným z rodičov, trvalý pobyt na území Slovenskej republiky, jeho odôvodnené potreby treba vyhodnocovať s ohľadom na ekonomické pomery v mieste jeho trvalého pobytu; výživné na toto maloleté dieťa, ktoré mu poskytuje rodič žijúci a pracujúci v cudzine, je však potrebné stanoviť aj s prihliadnutím na tamojšie ekonomické pomery. Skutočnosť, že rodičia spolu nežijú a jeden z nich sa zdržiava a pracuje v cudzine, nemení nič na zásade, že na zabezpečení úhrady potrieb ich maloletých detí sa majú primárne podieľať obaja rodičia. Pokiaľ sú tieto potreby hradené aj z iných zdrojov (napríklad štátnych sociálnych), v žiadnom prípade to neznamená zánik vyživovacej povinnosti rodičov k maloletým deťom. Nesprávnym by bol názor, podľa ktorého po priznaní sociálnych dávok by už maloleté dieťa nemalo mať právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov (a že by už nemalo právo na výživné zo strany rodičov). Dávky štátnej sociálnej podpory, či už sú poskytované z tuzemských alebo zahraničných zdrojov, nie sú

náhradou rodinných príjmov, ale majú pomáhať riešiť (reglementovať) štátom uznávané sociálne situácie. Vo všeobecnosti platí, že štát sa podieľa na krytí nákladov na výživu a ostatných základných potrieb detí a rodín, pokiaľ to z hľadiska sociálneho a ekonomického odôvodňujú v ňom pretrvávajúce pomery. Prídavok na dieťa je štátna sociálna dávka, ktorou štát prispieva rodičovi či inej oprávnenej osobe na výchovu a výživu nezaopatreného dieťaťa. I keď povinnosť prispievať na výživu maloletých majú predovšetkým rodičia a vyplácanie prídavkov na deti nenahradzuje plnenie tejto povinnosti, predsa len (aj úradmi alebo inštitúciami iných štátov) vyplácané rodinné prídavky (rodinné dávky, vyrovnávacie dávky alebo ich doplatok) môžu sčasti uhradiť odôvodnené potreby maloletého dieťaťa. Súd pri určovaní výšky výživného na maloleté dieťa musí preto prihliadať aj na to, do akej miery sú potreby maloletého hradené z takýchto zdrojov."

23. Ak uvedený právny názor platí na situácie, kedy je dávka poskytovaná oprávnenej strane, potom uvedené závery sú plne použiteľné aj pre stranu povinnú, kedy je nevyhnutné za príjem pre účely výživného považovať aj štátom poskytované sociálne dávky v zahraničí. V opačnom prípade by platilo, že rodič, ktorý poberá v zahraničí len sociálne dávky, by z týchto dávok nemusel plniť vyživovaciu povinnosť a maloleté dieťa s pobytom v Slovenskej republike by stratilo svoje zákonné oprávnenie podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov. Takýto záver by bol neopodstatnený a diskriminačný. Na rovnakých záveroch je založené aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 165/2017, v ktorom najvyšší súd skonštatoval, že v konaní o zvýšenie výživného maloletému, má súd prihliadať na skutočnosť, že otcovi maloletej v Írsku je vyplácaná dávka v hmotnej núdzi.

24. Možno preto uzavrieť, že otcom vymedzená právna otázka bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená a pri riešení tejto otázky sa odvolací súd neodklonil od tejto ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, naopak je s nimi v súlade. Dovolanie otca ani pre nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) C. s. p. nie je prípustné.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky so zreteľom na vyššie uvedené dôvody, dovolanie otca odmietol podľa § 447 písm. c) C. s. p.

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky o náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 52 C. m. p. v spojení s § 453 ods. 1 C. s. p. a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

27. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.